Cadoul zilei de naştere

Cadoul zilei de naştere

Era într-o seară furtunoasă de noiembrie. Vîntul sufla cu putere printre pomi şi scutura frunzele de pe ramuri. O ploaie măruntă se prelingea şi înfăşură satul, păşunile şi pădurea într-o culoare cenuşie şi posomorită. Locuitorii satului îşi terminau repede lucrările în jurul casei, apoi se retrăgeau în case. Din acest motiv satul părea mort.

Într-una din ultimile case ale satului se deschise uşa şi doi bărbaţi ieşiră afară. Unul dintre ei îmbrăcat într-un palton călduros se pregătea grăbit să plece, dar celălalt, un ţăran tînăr îl reţinu o clipă sub copertina largă.

"Domnule doctor", spuse el emoţionat în timp ce îi strîngea mîna, "nu ştiu cum pot să vă mulţumesc pentru serviciul pe care ni l-ati făcut astăzi. Dacă ar fi murit copilul - eu cred că soţia mea n-ar fi supravieţuit; de altfel ea este foarte surmenată de multe nopţi de veghe şi de toate celelalte griji şi nelinişti. Dumneavoastră aţi salvat viata Măriei mele!"

"Să dăm slavă lui Dumnezeu", replică medicul cu tărie; "pentru mine întotdeauna este o mîngîiere în meseria mea, că moartea şi viata nu se află în mîinile noastre, ci noi stăm în slujba Celui Veşnic. Şi acolo unde Dumnezeu ajută aşa de minunat, peste toate aşteptările şi speranţele noastre, atunci Lui îi revine toată cinstea şi mulţumirea noastră din adîncul inimii."

"Dumneavoastră aveţi dreptate, domnule doctor", răspunse ţăranul; "şi totuşi vă sîntem îndatoraţi cu multă mulţumire şi nu vă vom uita niciodată!"

Cei doi bărbaţi îşi mai strînseră o dată mîinile. În timp ce tatăl fericit se întorcea în casa lui, medicul porni la drum. Şi el se bucura să-şi poată saluta curînd pe cei iubiţi ai lui, care simt aşa de des lipsa tatălui.

Tocmai voia să apuce pe cărarea ce ducea spre casă cînd din marginea pădurii licări o luminiţă care-l privea parcă rugător. Acolo locuia o tînără văduvă bolnavă căreia îi promisese o vizită. Dar nu-i era uşor, după o zi plină, să facă şi acest drum prin acea vreme aspră. Totuşi - mîine s-ar putea să fie prea tîrziu!

Puţin mai tîrziu intră în camera cu aer închis şi puţin luminată. Acolo se afla tînăra femeie istovită. La capătul patului şedea o vecină bătrînă care-i dădea din cînd în cînd o mînă de ajutor. Pe celălalt perete se afla un pătuc de copii; în el dormea, învelit în pături vechi, băieţelul de trei luni al văduvei. Medicul se apropie de patul bolnavei şi-i luă mîna slabă şi fierbinte.

"O, domnule doctor",spuse ea cu greutate, "mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu că aţi mai venit! Pentru mine nu mai puteţi face nimic; eu mă duc acasă. Dar ce va fi de copilul meu? Trebuie să-l las singur în lume." Ea îşi fixă ochii fricoşi şi întrebători spre fata miloasă a medicului.

"Dumnezeul nostru este încă un Tată al orfanilor", răspunse medicul adînc emoţionat. "El nu va părăsi nici pe copilul dumneavoastră. Vreau să fac totul pentru ca el să fie dus undeva, pentru a fi îngrijit şi educat."

"Dumnezeu să vă răsplătească, domnule doctor!" şopti muribunda uşurată. "Eu vreau să-l încredinţez pe micuţul meu în mîinile lui Dumnezeu; în toate suferinţele şi necazurile m-am simţit ocrotită sub paza Sa credincioasă. Curînd voi fi pentru veşnicie la El."

Medicul îi mai dădu cîteva prescripţii bătrînei femei apoi părăsi în linişte camera. Acum putea să-şi îndrepte paşii spre casă. Totuşi înainta încet. Gînduri adînci îi moderau mersul de altfel grăbit. Îl mişca întrebarea serioasă: Ce se va întîmpla cu micuţul băiat? El nu găsea nici o soluţie satisfăcătoare; astfel ajunse mai repede acasă decît ar fi vrut.

Tatăl a fost primit cu strigăte de bucurie de către cei patru copii ai săi.Dar l-au aşteptat în zadar. Rudolf, băiatul cel mare, îşi sărbătorea ziua de naştere dar fără tata nu se puteau bucura aşa de mult. Şi tocmai astăzi a întîrziat aşa de mult! Totuşi acum stau cu toţii la masă şi mănîncă tortul.

Pe locul lui Rudolf se află cîteva mici cadouri care i-au fost pregătite de ceilalţi fraţi. Cadoul părinţilor, o sanie nouă, pe care şi-o dorea Rudolf, lipsea însă şi urma s-o primească mai tîrziu. În mijlocul copiilor veseli tatăl stătea mai tăcut ca altădată. El se gîndea la micul băietei care în curînd va deveni un orfan. I se părea că Domnul Isus i-ar spune: "Cine primeşte un astfel de copilaş în Numele Meu, Mă primeşte pe Mine."

Mama l-a observat. Cu dragoste ea îi luă mîna şi îl întrebă: "Tată, eşti obosit sau îţi lipseşte ceva?" Apoi el povesti despre vizita făcută la tînăra femeie care trebuia să-şi lase copilaşul singur; ea nu are pe nimeni căruia să-i încredinţeze copilul. De aceea el se gîndea mereu la acest lucru.

Toţi au ascultat cu atenţie vestea tatălui. În ochii mamei se aflau lacrimi; şi în ea se trezi un gînd, pe care-l aduse în linişte în rugăciune înaintea lui Dumnezeu.

"Tată", întrerupse Rudolf liniştea, "nu putem aduce la noi copilaşul? Apoi va fi frăţiorul nostru?"

"Dacă este voia lui Dumnezeu vrem să facem acest lucru. Cu toate că nu sîntem bogaţi iar mama trebuie de multe ori să facă economii. Şi cînd iei un astfel de copilaş nu trebuie să te îngrijeşti doar de necesităţile lui exterioare, ci eşti răspunzător în fata lui Dumnezeu de sufletul lui."

"Tată", spuse Rudolf, "este bine că nu am cumpărat sania cea nouă. O reparăm pe cea veche şi apoi noul frăţior este darul meu de ziua mea de naştere."

"Atunci vrem să-l primim pe acest copilaş în Numele lui Dumnezeu şi-i vom dărui un loc aici la noi;pentru aceasta El ne va da binecuvîntarea Sa. Ce gîndeşti, mamă, dacă ne-am duce mîine să-l luăm?"

"De ce mîine?" întrebă soţia medicului. "Eu doresc să iau de pe inimă cît mai repede grija bietei mame. Nu putem merge împreună chiar acum?" Ea pregăti repede ceva pentru primirea copilului şi cîteva minute mai tîrziu cei doi se aflau pe drumul spre locuinţa văduvei.

Bolnava tocmai se trezise dintr-o aţipeală scurtă, cînd uşa se deschise şi spre mirarea ei intră medicul şi soţia lui. Ea află că copilaşul ei va avea un loc în familia doctorului şi nu va duce lipsă de dragostea părinţilor şi a fraţilor.

Peste fata palidă a muribundei se răspîndi o lumină strălucitoare şi ţinînd mîna soţiei medicului în a ei, şopti: "Acum Dumnezeu a făcut totul bine! Nespus de mult să vă binecuvinteze El în tot ce veţi face pentru copilul meu! Aceasta este ultima mea dorinţă şi ea se va împlini cu siguranţă. Lăsaţi-mă să mai privesc încă o dată copilul meu!" Şi pentru ultima dată ea privi micuţa fată şi sărută obrăjorii plăpînzi.

Cîteva ore mai tîrziu tînăra femeie putu să adoarmă în pace în liniştea veşnică a poporului lui Dumnezeu, în timp ce în casa medicului, băielul ei dormea liniştit şi fericit.

Afară se părea că toată viata bogată a naturii a murit şi era îngropată; dar în familia medicului înflorea o plantă plăpîndă, creştea şi se dezvolta sub îngrijirea plină de dragoste. Cine ar fi văzut făptura palidă pe care au adus-o medicul şi soţia lui de cîteva săptămîni în casa lor, nu ar fi recunoscut-o în micuţul Paul, care era cel mai drag întregii familii. Nimeni în afară de mama nu îngrijea aşa de mult de copil ca Rudolf. Era ca şi cum cu cadoul de ziua de naştere, Rudolf ar fi primit un drept de proprietate deosebit asupra frăţiorului. În fiecare zi observa ceva nou la el şi apoi triumfător le spunea şi celorlalţi - Era de mirare, cum un băiat aşa de neastîmpărat cum era Rudolf, care nu putea fi ţinut în cameră, stătea acum ore în şir şi se juca cu frăţiorul ca şi cum altceva mai frumos n-ar fi existat.

Nu numai Rudolf dar şi ceilalţi fraţi ai lui ajutau la îngrijirea frăţiorului. Totuşi toţi simţeau că au primit pe micuţul Paul într-un fel deosebit din mîna lui Dumnezeu. De aceea îl şi iubeau foarte mult.

O dată cu venirea în casă a copilului venise şi o bogată binecuvîntare; părinţii se bucurau mult şi mulţumeau lui Dumnezeu. După cum au pus grija pentru cei patru copii ai lor în mîna lui Dumnezeu, tot aşa i-au încredinţat Lui şi acest al cincilea copil. Bunuri materiale nu-i puteau lăsa; dar zi de zi îl aduceau în rugăciune în fata bunului Păstor pentru ca El să-l binecuvinteze şi de timpuriu să se întoarcă la El.

De la acea noapte de noiembrie de cînd micuţul Paul a fost primit în casa medicului au trecut opt ani. Iarăşi trebuia sărbătorită ziua de naştere a lui Rudolf. De data aceasta nu mai era o zi furtunoasă, ci o zi însorită şi blîndă de noiembrie. Dar astăzi nu mai era acea adevărată veselie, cum domnea de obicei la acea pregătire festivă. Toţi erau puţin întristaţi.

Rudolf frecventa de cîţiva ani o şcoală superioară în oraşul învecinat. Acolo locuia la nişte cunoscuţi pentru că drumul de la şcoală pînă acasă era prea lung pentru a-l parcurge zilnic. La început venea des acasă;drumul nu i se părea prea lung, nici o vreme nu-l reţinea. Studiul său nu suferea din această cauză, notele lui erau dintre cele mai bune. Venirea în casa părintească era de fiecare dată o sărbătoare de bucurie. Ochii lui Paul străluceau atunci mai luminoşi, legîndu-i pe amîndoi o prietenie intimă.

Dar cu timpul s-a schimbat totul. Vizitele lui Rudolf au devenit scurte şi rare; el punea tot felul de motive. El nu mai era acel băiat vesel cu privirea sinceră şi notele erau mai puţin favorabile. Deseori era morocănos iar la întrebările pline de grijă ale părinţilor dădea răspunsuri superficiale.

De cîteva ori Rudolf a adus şi un prieten, de care se legase în ultimul timp şi pe care-l admira mult. Acesta provenea dintr-o familie cu vază. Părinţii lui muriseră şi el locuia la nişte rude care din păcate îi dădeau voie tînărului să facă totdeauna ceea ce îşi dorea.

Părinţii lui Rudolf nu agreau această legătură; comportarea arogantă şi uşuratică a lui Bernhard nu se potrivea cu spiritul din casa lor. Ei l-au avertizat pe fiul lor de acest prieten, despre care se vorbeau tot felul de lucruri rele. Rudolf respingea orice învinuire împotriva prietenului său. El nu-l mai aduse acasă şi vorbea rareori de Bernhard; cu toate acestea Rudolf era tot mai ataşat de prietenul său. Rudolf s-a dezgustat de studiul serios deoarece prietenul său îl lua în rîs şi-i vorbea numai despre constrîngeri nejustificate şi restricţii. Cît trăieşti viata trebuie trăită!, era deviza lui. Rudolf îi dădea din zi în zi tot mai multă dreptate. Condiţiile de viată ale lui Bernhard i se păreau demne de invidiat, deoarece acesta avea zilnic mulţi bani de buzunar şi nu trebuia să-şi reducă cheltuielile. Rudolf primea des o bună parte din banii acestuia şi curînd se obişnui aşa de bine cu felul de-a trăi al lui Bernhard încît ajunsese să depindă pe deplin de prietenul său şi nu se mai simţea bine în casa părintească, simplă şi modestă. Ce plictisitoare i se păreau chiar şi acele puţine ore pe care le petrecea acolo! Îi era de neînchipuit că odată s-a simţit aşa de fericit într-o astfel de îngrăditurâ. Şi totuşi cîteodată ducea dorul acelor timpuri trecute. Dar ţinta sa era să se debaraseze de toate constrîngerile casei părinteşti.

Aşa se făcu că vizitele lui Rudolf acasă deveniră atît pentru el cît şi pentru ai săi tot mai neîmbucurătoare. Fruntea tatălui era înnorată, ochii mamei priveau trişti şi copii au observat că pe inima părinţilor apăsa o grijă tăinuită.

Mama era ocupată cu pregătirea tortului pentru sărbătoare. Rugăciuni fierbinţi se ridicau spre Domnul; adeseori a vărsat lacrimi multe pentru fiul îndepărtat şi acum se simţea înconjurată de două braţe mici:

"O mamă, dragă mamă", strigă Paul, "nu trebuie să fi aşa tristă; Domnul Isus va asculta cu siguranţă rugăciunile noastre pentru Rudolf."

"Tu eşti şi rămîi raza mea de soare!" spuse ea încet strîngînd la piept pe micuţul ei.

Rudolf putea veni în orice moment. Desigur, astăzi de ziua lui de naştere nu se va lăsa prea mult aşteptat! Dar orele după amiezii au trecut, s-a făcut seară şi fraţii aşteptau nerăbdători pe fratele lor. Dar aşteptarea lor era în zadar.

După un timp toată familia s-a strîns în cameră; toţi s-au aşezat la masă iar tatăl rosti o rugăciune. Atunci uşa casei se deschise, se auziră paşi repezi în coridor şi Rudolf intră gîfîind şi înfierbîntat.

"Bună seara!" spuse el grăbit în timp ce îşi ştergea transpiraţia de pe frunte; "îmi pare rău că aţi aşteptat aşa mult după mine, dar n-am putut veni mai repede." Toţi l-au salutat cu dragoste încît el a fost foarte încurcat.

"Dumnezeu să fie călăuza şi ajutorul tău în noul an de viată!" spuse cu dragoste mama, iar fraţii l-au condus la locul lui unde erau pregătite frumoase cadouri. Dragostea pe care o simţea din partea tuturor i-a mers totuşi la inimă şi el s-a străduit să fie mai vesel în această seară. Toţi se bucurau; totuşi seara, înainte de-a merge la culcare, tatăl a spus bucuros: "Se nimereşte bine că mîine este duminică şi poţi rămîne

toată ziua la noi", dar Rudolf replică nehotărît: "Nu, din păcate nu, trebuie să plec imediat după masa de prînz."

"Ce te preocupă aşa de important?" întrebă tatăl dezamăgit.

"Nu este ceva aşa de important dar sînt aşteptat."

"Văd", vorbi tatăl cu un ton serios, "că tu nu mai vrei să-mi dai socoteală de îndeletnicirile tale; dar este Unul care ţi-o cere - vei sta cîndva înaintea Lui!"

Într-o zi frumoasă de martie doi bărbaţi tineri se plimbau pe drumul dintre grădini şi cîmp care ducea spre oraş.

"Vezi, Rudolf", spuse celălalt, "trebuie să ajungi odată să te eliberezi de casă; astăzi se gîndeşte cu totul altfel despre relaţiile dintre generaţii. O astfel de subordonare fată de părinţi nu este normală şi frînează dezvoltarea unui bărbat tînăr; el nu va deveni niciodată independent şi el nu-şi va asuma nici o răspundere în viată. Tocmai la tine acasă se găseşte această situaţie; cred că eşti sătul pînă peste cap! Nu poţi să-ţi trăieşti propria ta viată după ideile tale, decît după şablonul vremurilor lui Avraam?"

"Tu ai vorbit bine, tu eşti propriul tău conducător şi domn; eu nu pot - încă nu! - să fac ceea ce vreau."

"Atunci va fi timp ca să te schimbi. Tatăl tău ca om cult ar trebui să-şi schimbe modul de gîndire - cerinţele tinerilor necesită cheltuieli, doar nu trăieşte cu desăvîrşire în afara lumii? - şi dacă nu se înţelege atunci depărtează-te; ferice de omul care nu se tine strîns de bucăţica de pămînt pe care l-a aruncat destinul. Lumea este mare şi largă, foarte largă..."

"Ce vrei să spui cu asta?" întrebă Rudolf mirat. "Ai chef să hoinăreşti chiar peste apă?"

"Exact asta vreau. Vreau să plec din acest aer stricat, vreau să văd ceva din lume şi să trăiesc ceva!"

Cei doi aproape au ajuns în oraş. Rudolf nu se mai gîndi mult şi spuse hotărît: "Şi eu vin!" Dar în aceiaşi clipă îşi aminti ce-i scrisese tatăl de cîteva zile: "Nu, băiete, omul nu este fericit cînd poate să facă ce-i place. Drumurile proprii au dus deja pe mulţi în nefericire şi pierzare. Dacă Fiul te face liber eşti cu adevărat liber.."

Totuşi - cîteva zile mai tîrziu Rudolf se afla pe drumul spre părinţii lui; era îngrijorat pentru că trebuia să se prezinte cu planul lui înaintea lor. El ştia ce durere le va pricinui. Şi ca să-şi liniştească conştiinţa care-l acuza, îşi spunea că lor ar trebui să le pară bine să-l vadă plecînd - ultima sa vizită a adus numai neliniste şi grijă în familie. Dar cu cît se apropia de casă cu atît mai mult i se risipea imaginea strălucitoare a viitorului pe care şi-l închipuise.

Deodată îi apăru în întîmpinare micuţul Paul.

"O Rudolf!", strigă el, bucuros de venirea neaşteptată a fratelui; "ce bine este că ai venit; va fi o surpriză plăcută!"

"De asta mă îndoiesc", spuse Rudolf, "vizita mea nu este deloc potrivită pentru a face bucurie. Acum însă se va termina totul."

"Se va termina....? Nu mai vrei să vi acasă? Pleci departe?" întrebă cu frică Paul.

"Da, micuţule, departe. Astăzi am venit să vorbesc despre acest lucru cu părinţii. Du-te băiete la jocurile tale, vreau să fiu singur cînd voi vorbi cu părinţii."

Mîhnit Paul se întoarse în grădină; acolo se aşează într-un colt Şi începu să plîngă amarnic.

Între timp Rudolf intră în camera de lucru a tatălui. Cu multă dragoste părinţii au încercat să-l abată pe fiul lor de la drumul său. Trebuia să fie acesta rodul multelor lor rugăciuni, că el se debarasa de influenta părinţilor şi dorea să plece alături de prietenul său îndoielnic între străini?

"Rudolf", încheie tatăl discuţia, "dacă nu vrei să-ţi continui studiul şi vrei să-1 schimbi cu o altă meserie, noi nu-ţi stăm în cale, nu te forţăm cu nimic. Dar la o astfel de încercare negîndită nu ne putem da consimţămîntul şi Dumnezeu să te păzească deşi vrei să faci ceva fără voia părinţilor tăi. Învaţă bine deocamdată mai departe şi va veni timpul cînd vei putea pleca în lumea largă, dar atunci cu alte planuri şi alte teluri, şi în altă companie şi atunci nu-ţi va lipsi nici binecuvîntarea noastră."

În aceiaşi seară Rudolf se plimba încoace şi încolo prin camera lui. Sufletul lui era ca o mare răscolită şi furtunoasă. El a trebuit să recunoască că părinţii lui îi vreau numai binele; dar în acelaşi timp nu voia să-şi calce cuvîntul fată de prietenul său şi să apară ca un laş.

Ziua următoare se despărţi de părinţi şi fraţi şi se întoarse în oraş. Comportamentul lui i-a lăsat pe părinţi să spere că a ajuns la o convingere şi va urma sfatul lor. După ce a mers o bucată de drum şi a vrut să apuce pe o scurtătură peste cîmp auzi paşi repezi în spatele lui. Era Paul.

"Eu vreu să merg o bucată de drum cu tine", spuse Paul şi luă geanta fratelui. Rudolf îl luă pe micuţ de mînă şi merseră mai departe în linişte pînă la bătrînul tei unde era o răscruce de drumuri. Acolo Rudolf spuse: "Acum întoarce-te acasă; rămîi cu bine şi îmbrătişază-mă încă o dată."

"Rudolf, eu ştiu ce ai de gînd să faci", spuse Paul tinîndu-şi cu greu plînsul. "Eu mă voi ruga în fiecare zi pentru tine, atunci vei veni iarăşi înapoi."

Rudolf a fost surprins şi şovăi o clipă, apoi mîngîie încă o dată părul ciufulit al micuţului şi porni spre oraş.

Ziua plecării sosi. Pentru a evita scenele neplăcute ale despărţirii, Rudolf a scris o scrisoare părinţilor, în care le comunica hotărîrea lui. Şi apoi plecă în lumea largă, în libertatea visată! Ei au trecut prin multe oraşe, au vizitat expoziţii de artă şi au văzut tot felul de monumente, mîncau şi beau tot ce doreau şi nu duceau lipsă de nimic. Din cînd în cînd foloseau şi trenul. Portofelul lui Bernhard era plin. În sfîrşit au ajuns la mare. De pe un observator al marelui oraş puteau vedea departe peste mare. Această panoramă a făcut asupra lui Rudolf o impresie puternică. Deodată îl surprinse ca un fior rece întrebarea neliniştitoare: Vrei să mergi pe apă fără binecuvîntarea părinţilor?

Obosiţi de călătorie şi de tot ceea ce văzuseră în ultimile zile, căutau acum o gazdă pentru noapte. Se făcu miezul nopţii pînă ajunseră în camera lor. A doua zi doreau să se informeze în port de un vapor.

Dimineaţa s-au trezit cu greu. În timp ce Bernhard mai dormea, Rudolf căută în geanta sa de voiaj. Mirat găsi o scrisoare mică cu adresa "pentru dragul meu Rudolf." Acesta era scrisul lui Paul. Rudolf a privit uimit scrisoarea. Probabil că Paul i-a pus-o în geanta de voiaj cînd a dus-o pe drumul spre oraş. Rudolf deschise cu emoţie scrisoarea:

"Dragul meu Rudolf!

Eu ştiu că tu vrei să mergi departe şi poate nu vei mai veni înapoi. Cît de trişti sînt toti! Tata şi mama şi noi toti te iubim mult şi ne bucurăm dacă te întorci. Te rog, nu pleca departe cu prietenul tău! Oamenii străini dintr-o tară străină nu te vor iubi. De aceea vino curînd acasă! Tu şti povestea cu fiul risipitor, care şi el a făcut mult necaz tatălui său. El a fost foarte nefericit în tara străină şi apoi s-a întors acasă, iar tatăl său s-a bucurat tare mult cînd l-a văzut. Mama plînge des pentru tine, poate se gîndeşte că o să-ţi meargă şi ţie ca fiului risipitor. Dar nu-i aşa, că tu te întorci? Mă rog pentru acest lucru în fiecare zi Domnului Isus; şi pe tine El te iubeşte.

Al tău frate Paul"

Rudolf citi cuvintele micuţului său frate cu adîncă emoţie. Deodată îl cuprinse un regret puternic. El a făcut părinţilor o mîhnire adîncă şi aceasta îi apăsa greu pe conştiintă. Camera mică de hotel îi deveni prea strimtă. Îşi strînse în grabă putinele lucruri, îl privi încă o dată pe Bernhard şi puţin mai tîrziu părăsi oraşul. Pe cîmpul liber găsi în sfîrşit un loc liniştit, se aşeză în iarbă, luă din nou scrisoarea şi o citi cu ochii în lacrimi. "Doamne, am păcătuit; ajută-mă să pun totul în ordine!", acesta era strigătul inimii sale şi el se afla în rugăciunea plină de căinţă care îi deschise şi fiului risipitor calea spre tatăl.

În casa medicului se făceau pregătiri de Rusalii. Mamei îi plăcea să termine la timp treburile casei pentru a se putea ocupa de copii. Ea se bucura că fiica ei Elisabeth a ajutat-o aşa mult. Totuşi peste faţa ei aluneca o îngrijorare dureroasă ori de cîte ori se gîndea la fiul ei cel mare; căci de la acea scrisoare, în care el i-a informat de călătoria sa, nu mai primiseră nici o veste de la el. "O, Doamne, nu lăsa copilul meu din ochii Tăi şi adu-l iarăşi înapoi!" Acesta era totdeauna oftatul inimii ei.

Paul veni în casă.

"Mamă", spuse el încet şi şovăind puţin," mă duc iarăşi. Nu-i aşa că tu nu te superi dacă vin mai tîrziu?"

"Du-te în Numele lui Dumnezeu, băiatul meu!" încuvinţă mama.

De cîte ori nu fusese Paul pînă la răscrucea de drumuri! În speranţa că-l va vedea pe fratele lui venind dinspre oraş, el stătea mult timp acolo şi privea. Dar el se întorcea trist şi singur înapoi. Ajunse repede la capătul drumului.Acolo sub teiul cel mare s-a despărţit de fratele lui. Aici dorea să-1 aştepte iarăşi. Soarele era spre asfinţit. Din timp în timp privea în direcţia oraşului. Deodată se ivi în depărtare o siluetă de bărbat. Paul strînse încordat ochii.

"Dacă ar fi el!" spera Paul.

Drumul făcea o cotitură şi astfel ascunse călătorul pentru cîteva clipe. Acum se vedea iarăşi. Şi cu adevărat - era fratele aşteptat cu nerăbdare !

"Cum de-ai venit aici, Paul? M-ai aşteptat pe mine?" strigă Rudolf emoţionat şi-l cuprinse pe pe cel mic în braţe.

Rudolf era palid şi istovit, sleit de puteri în trup şi suflet. În bucuria lui nespus de mare, Paul nu observă acest lucru şi mînă în mînă mergeau amîndoi spre casă.

Neobservaţi intrară din grădină în casă. Uşa camerei a fost deschisă încet şi înainte ca Rudolf să-şi dea seama, se găsi în mijlocul celor dragi ai lui care i-au urat bun venit.

"Iertati-mă!" Acesta a fost singurul cuvînt pe care cel reîntors l-a putut spune în acea clipă. După ce trecu primul val de bucurie, el îşi recunoscu vina. Apoi povesti întîmplările lui - şi despre acea oră cînd Dumnezeu i-a deschis ochii prin scrisoarea lui Paul;a povestit cum s-a hotărît să se despartă de prietenul său şi a pornit la drum fără bani. A fost un drum foarte greu. Cîteodată a lucrat cîte-o zi întreagă la un ţăran pentru a putea primi ceva de mîncare. Multe nopţi a trebuit să le petreacă sub cerul liber. Cîteva zile a avut febră şi a înnoptat într-o şură veche; soţia miloasă a ţăranului l-a îngrijit cu cele necesare.A recunoscut că Dumnezeu i-a dăruit mult har. Acum era acasă. De aceea pentru toţi era o bucurie foarte mare.

“Ferice de cel ce îngrijeşte de cel sărac! Căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăveşte” (Psalmul 41:1)

clickbible.org